

Β΄

Άνοιξε το παράθυρο, λίγο αγέρι.
Είκοσι ένας κύκλοι σφίχτηκαν γύρω μου
κι εγώ στο κέντρο μετράω την αχτίνα
που όλο μεγαλώνει.
Άνοιξε το παράθυρο. Λιγάκι φως. Πέρασαν τόσοι
στίχοι πάνω μας.
Ένα χτυποκάρδι, μελάνι που λερώνει,
και μια παπαρούνα
να σου θυμίζει σώνει και καλά το μαρασμό.
Α! Δε σ' αντέχω μα την αλήθεια ευθεία.
Φτάνουν πια οι επίπεδες κινήσεις σου.
Τώρα σου λέω πως, αν όχι το κορμί μου,
μολάω την ψυχή μου
σε τόπους με πολλές διαστάσεις.
Ν' αγκαλιάσω τ' άπειρο όσο μπορώ.
Άνοιξε το παράθυρο επιτέλους.
Πνίγομε .